

Kiikutellen,keinutellen
laulan lapsosen unehen.
On kevyt kullan kehtosessa,
kun ei painamassa huolet.
Pienoiseni katsehessa
näen lähteen puhtaan pinnan,
johon taivas heijastaapi
valoansa tahratonta.
Pienen lapsen lausehissa
totuuden vain torvet soivat.

Aika vierii joutuisasti,
kuluu vuodet, kymmenetkin.
Sumentuupi lähde kirkas,
myrskytuulten tuivertaissa.
Elämässä niin on sääntö,
Kuljeta ei kaatumatta,
soudeta ei sortumatta.
Eksyneenä tahraisena
täällä täytyy porskutella,
vaella virheellinä,
elämän kivistä tietä.